

Elle van den Bogaart

Vermist

Van Holkema & Warendorf

23 juli, 8.15 uur

Als ze haar ogen opent, blijft het donker, pikdonker. Haar wimpers glijden langs iets van stof. Het voelt alsof er een zware, natte handdoek strak op haar ogen wordt gedrukt.

Wat hoor ik? Voetstappen? Is er iemand, of is het mijn hoofd dat zo bonkt?

Ze wil het voorwerp van haar gezicht halen, maar haar rechterarm wordt na een paar centimeter abrupt door iets tegengehouden. De bovenkant van haar pols schrijnt. In paniek probeert ze haar andere hand op te tillen, maar ook deze wordt tegengehouden. Ze beweegt voorzichtig haar handen op en neer en voelt nu duidelijk dat er een touw of een riem om beide polsen zit. Niet alleen haar handen, ook haar voeten zijn strak vastgebonden. Haar hart bonkt in hetzelfde snelle ritme als het gebonk in haar hoofd.

Waar ben ik? Wat is er gebeurd?

Haar mond is zo droog dat het niet lukt normaal te slikken. De geur die haar neus binnendringt is afschuwelijk: een mengeling van zweet en urine. Langzaam schuift ze haar rug en haar billen heen en weer. Ze voelt dat ze op een doorgezakt matras ligt.

Waar is iedereen? Waarom zegt niemand iets? Heb ik gedroomd dat ik voetstappen hoorde?

Ze probeert opnieuw haar handen en voeten omhoog te trekken, maar het is duidelijk dat het haar nooit gaat lukken ze los te krijgen. De druk op haar borst wordt alsmaar groter.

‘Help.’ Haar stem klinkt hees.

Ik moet harder roepen.

'Is er iemand? Help, help me.' Ook dit keer komt er weinig geluid uit haar keel.

Dan verschijnt het beeld van Daniël in haar hoofd.

Heeft hij me hiernaartoe gebracht? Maar waarom weet ik daar niets meer van?

Het enige wat ze zich herinnert is de dancing en het zoenen met Daniël.

Gekraak van een deur. Er komt iemand binnen. Voeten die in haar richting lopen. Ze voelt dat er iemand heel dicht bij haar komt staan.

Is het Daniël?

'Please, help me.' De woorden komen nauwelijks hoorbaar uit haar mond.

Het blijft stil. De persoon naast haar ruikt naar rook en zweet. Plotseling voelt ze het uiteinde van een flesje tegen haar lippen en even later sijpelt er een straaltje vocht langs haar kin naar beneden. Automatisch opent ze haar mond en slikt een keer. Het is water.

Nee, ik moet niets drinken. Ze hebben er vast iets in gedaan.

Ze knijpt haar lippen op elkaar en voelt dat de fles wordt weggehaald.

Ze herkent het geluid van een dop die op een fles wordt gedraaid. Daarna is alleen de zware ademhaling van de persoon nog hoorbaar.

Het is een jongen of een man.

'Please, let me go.'

Ze verstijft als ze de ruwe vingers van de persoon op haar mond voelt. Ze houdt haar adem in. Er wordt één vinger dwars op haar lippen gelegd en daarna voelt ze de hand over haar wang wegglijden.

Na een paar seconden hoort ze voeten over de vloer schuifelen. Het lijkt erop dat de persoon bij haar vandaan loopt. Een deur wordt langzaam open- en weer dichtgedaan. Het krakende geluid dat volgt doet haar denken aan een trap. Weer valt er ergens een deur in het slot. Daarna is het doodstil. De lichaamsgeur van de persoon blijft in haar neus hangen en ze voelt de vinger nog steeds op haar mond.

Haar lippen beginnen te trillen en ze voelt hoe haar tranen in de doek verdwijnen.

Help me, alsjeblieft. Laat me niet doodgaan.

23 juli, 9.00 uur

‘Liz, waar is Eva?’

Liz draait zich kreunend om als ze een vinger van Kathinka in haar zij voelt porren.

‘Au, hou op! Hoe kan ik dat weten? Misschien is ze een strandwandeling maken of zo,’ antwoordt Liz kribbig.

‘Ze heeft niet in haar bed geslapen. Kijk dan, alles ligt nog net zo als gisteravond en ik zie geen schoenen, geen tas, geen... Ze zal toch niet met die jongen...?’ Kathinka’s stem slaat over. ‘Kathinka, relax. Ze komt heus wel terug. Weet je hoe oud Eva is?’

‘Ja, en ook hoe gek. Niet normaal hoe ze zich gisteren gedroeg,’ antwoordt Kathinka terwijl ze uit bed stapt en naar Merel loopt, die in het andere tweepersoonsbed ligt te ronken.

‘Merel, weet jij waar Eva is? Waarom zijn jullie niet samen naar huis gekomen?’ vraagt Kathinka niet al te vriendelijk.

Merel draait zich heel langzaam om, houdt haar ogen gesloten en zegt met hese stem: 'Bel haar gewoon, dan weet je het.' Kathinka loopt gehaast terug naar het bed om haar mobiel uit haar broekzak te halen. Ongeduldig drukt ze een paar toetsen in en als ze het apparaat tegen haar oor drukt, verschijnen er diepe rimpels in haar voorhoofd. 'Haar voicemail,' verzucht ze na enkele seconden.

'Kijk eens in de badkamer of daar iets te zien is,' adviseert Liz rustig.

Even later roept Kathinka vanuit de badkamer: 'Ze is echt niet thuisgekomen. Ik weet het zeker. Haar toilettas ligt nog steeds onder de wastafel, precies op de plaats waar ze hem gisteren heeft laten vallen. Er is iets helemaal fout.' Kathinka loopt hoofdschuddend terug naar haar bed.

Merel heeft inmiddels haar ogen geopend en kijkt boos in hun richting. 'Doe niet zo overdreven. Je weet toch hoe Eva is? Er is altijd wel iets met haar. Ik laat me niet meer gek maken door miss Eva Heijmans. Dat zouden jullie ook niet moeten doen.' Kathinka gaat op het bed zitten en richt zich tot Merel. 'Ik snap jou niet. Volgens mij heb jij gewoon een hekel aan Eva. Waarom was je eigenlijk zo enthousiast toen ze voorstelde met ons mee te gaan naar Kroatië? Zeker omdat ze de dochter is van dé directeur Heijmans? Wat dacht je, dan kan ze ons fijn trakteren?'

Merel maakt een wegwerpgebaar en snauwt: 'Echt niet, doe normaal. Ik heb alleen geen zin om altijd rekening met haar te houden. Weet je hoe vaak ik haar gisteren heb gevraagd om met mij mee naar huis te gaan? Ze lachte me vierkant uit en wist niet met wie ze eerst zou zoenen: Daniël, of toch zijn leuke vriendje Damir? Ze zag mij niet eens staan. Waarschijnlijk ligt ze nu lekker tussen hen in.'

De spieren in Kathinka's wangen trillen, een teken dat ze vecht tegen haar tranen. Sinds haar moeder een halfjaar geleden haar gezin in de steek heeft gelaten voor een andere man, is Kathinka veranderd. Ze is veel sneller overstuurd en het lijkt wel of ze niemand vertrouwt. Als haar vader het vliegticket niet voor haar had gekocht, had ze nu alleen thuis op haar kamer gezeten.

Liz legt een arm om Kathinka's schouders. 'Kom op, Kat. Het komt goed. Straks wandelt ze hier gewoon naar binnen.'

Helemaal gerust voelt Liz zich niet. Oké, Eva is een dolle meid, maar ze laat wel altijd iets van zich horen, al is het alleen maar om op te scheppen over de hoeveelheid jongens die ze heeft gezoend.

Liz neemt schone kleren mee naar de badkamer en draait de douchekraan open. Als ze onder de te koude waterstraal staat, voelt ook zij irritatie opkomen. Altijd draait het om Eva. Zij weet het steeds zo te regelen dat ze in het middelpunt van de belangstelling staat. Misschien moeten we haar gewoon negeren en er met zijn drieën een leuke dag van maken, denkt Liz.

Ze droogt zich snel af en kleedt zich aan.

Merel ligt nog steeds in bed en slaapt, of doet alsof. Shit, waar is Kathinka nu weer?

Liz haast zich naar buiten en kijkt zoekend om zich heen. Geen Kathinka. Met snelle passen loopt ze langs de vakantie-huisjes naar het strand. De krantenverkoper zwaait met een krant en roept iets onverstaanbaars. Liz ziet de krantenkop al voor zich: *Nederlands meisje vermist*. Ze loopt snel verder en probeert tussen de parasols Kathinka te ontdekken. Even later ziet ze haar ineengedoken op een bankje zitten. Het is een triest beeld. Kathinka is kwetsbaar en snel in paniek. Ze had

hen de eerste dag van de vakantie nog zo laten beloven bij elkaar te blijven. Shit, tot voor gisteren ging het zo goed.

Als Kathinka en Liz het huisje hebben verlaten, opent Merel haar ogen. Ze voelt zich knap beroerd. Tot ongeveer halfvijf vannacht had ze wakker gelegen om Eva eens goed de waarheid te zeggen, maar daarna was ze dus toch in slaap gevallen. Om kwart over vier had ze buiten wat gerommel gehoord en had ze gedacht dat Eva thuis was gekomen, maar het was waarschijnlijk een van de andere vakantiegasten geweest. Ze denkt terug aan afgelopen nacht. Eva, hangend tegen de buitenmuur van de dancing. Waarschijnlijk behoorlijk dronken. En wat had zij, Merel, gedaan? Niets. Ze had zelfs gehoopt dat Eva flink in de problemen zou komen door haar egoïstische gedrag. Ineens herinnert ze zich weer het beeld van Eva's openliggende tas met daarin de portemonnee. Goed stom, maar het was zo verleidelijk!

Het was hun vijfde avond in de dancing geweest. Het eerste uur hadden ze met zijn vieren een biertje gedronken en gedanst, maar toen de twee Kroatische jongens die ze eerder die week hadden ontmoet in beeld waren gekomen, had Eva alleen nog maar belangstelling voor hen getoond. Oh nee, Eva had later op de avond ook nog sjans gehad met een bejaarde Duitser. Een enorme creep die alleen maar liep op te scheppen over zijn boot en Eva wel tien keer had uitgenodigd voor een pleziertochtje. Waarom moet Eva ook altijd zo ver gaan? Toen de jaloerse Kroatische lovers zich Eva weer hadden toegeëigend, had ze ook de Duitser links laten liggen. Merel had wel gezien dat de creep Eva van een afstand voortdurend met een begerige blik in de gaten had gehouden. Dat hij na de tientallen pullen bier nog iemand had herkend, was echter zeer onwaarschijnlijk.

Het zit Merel dwars dat Eva het altijd weer voor elkaar krijgt. Zeker weten dat Daniël niet Eva, maar juist háár, Merel van Dam, de vorige avond had proberen te versieren. Zijn ogen hadden niet Eva's ogen, maar juist die van haar gezocht, en toen ze hadden gedanst, had hij haar bijna gezoend. Maar wat wil je als je én minder knap én minder slank én minder rijk én minder aanstellerig bent dan de famous Eva Heijmans! Lekker gemakkelijk als je ouders je zo veel geld geven dat je de duurste merkkleding kunt kopen, of de hele tent kunt trakteren. Het is trouwens niet de eerste keer dat Eva een leuk iemand voor haar neus wegkaapt. Ze zoekt het maar uit.

Merel gooit het laken van zich af en slentert naar de badkamer. Maar wat als Eva nog steeds tegen die muur hangt? Nee, die uitsmijters zullen haar echt wel wakker hebben gemaakt en op haar benen hebben gezet. Maar of Daniël en Damir er toen nog waren? Vast wel, ze had hen vlak daarvoor nog binnen gezien en in de tussenliggende tijd niet naar buiten zien komen.

Merel voelt zich aan de kant gezet, maar tegelijkertijd zijn er toch weer die kriebels in haar buik als ze aan Daniël denkt. Hij is wel een ontzettend lekker ding. Ze had zelfs van hem gedroomd.

Nadat ze geplast heeft, gooit ze koud water in haar gezicht en bindt ze haar haren vast in een staart. Het beeld van een stomdronken Eva wil maar niet uit haar hoofd verdwijnen. Zie je: weer heeft Eva alle aandacht.

Als Merel de buitendeur opendoet, komen Liz en Kathinka het pad op lopen. Liz heeft haar arm om de schouders van Kathinka geslagen. Als ze Merel ziet roept ze: 'Kathinka wil graag bij de discotheek kijken en jij moet precies vertellen hoe het gisteravond is gegaan.'

‘Oké, als jullie denken haar daar nú nog aan te treffen, maar ik weet echt niet hoe het precies is gegaan. Eva wilde gewoon niet mee, dus ben ik eerder vertrokken,’ zegt Liz.

Met zijn drieën lopen ze naar de discotheek.

‘Was ze nog bij die twee jongens toen jij wegging?’ vraagt Kathinka.

Merel knikt.

‘Hoe laat was dat en waar waren jullie precies?’ vraagt Liz.

‘Hallo! Is dit een kruisverhoor? Ik weet het echt niet, misschien was het drie uur, misschien eerder. Eva was gewoon binnen bij die twee gasten. Ik kan er ook niets aan doen dat ze niet met me mee wilde gaan,’ snauwt Merel.

‘Was ze dronken?’ vraagt Liz nu voorzichtig.

‘Weet ik veel. Als jullie ook gewoon waren gebleven, hadden jullie het zelf allemaal in de gaten kunnen houden en had ik misschien ook nog wat gezelschap gehad,’ antwoordt Merel knorrig.

Kathinka en Liz kijken haar nogal verbaasd aan, maar houden gelukkig op met hun gevraag.

Ze passeren verschillende vakantiegangers die op weg zijn om een plekje op het strand te bemachtigen.

Na een tijdje doemt in de verte de discotheek op.

Kathinka loopt als een snelwandelaarster. De mensen kijken haar verbaasd aan. Er zit niet veel anders op dan in een draf achter haar aan te lopen.

De discotheek ligt er verlaten bij.

Kathinka’s draf is overgegaan in een sprint in de richting van de witte muren, waarop in neonletters MIAMI staat. ‘Eva... Eéééva... Eéééva...’ schreeuwt Kathinka. Liz rent achter haar aan: ‘Kom op, Kat, rustig, hier is ze niet,’ roept ze. ‘Ze is vast met die jongens meegegaan naar hun huis. Misschien is

ze op dit moment zelfs al terug in ons appartement en ligt ze haar roes uit te slapen.'

Kathinka reageert niet op de geruststellende woorden en toetst een nummer in op haar mobiel.

'Wie ga je bellen?' vraagt Merel.

Er valt een stilte en na een paar seconden stopt Kathinka het mobieltje in haar broekzak. 'Weer haar voicemail,' zegt ze dan. 'Waarom neemt ze niet op? Er is iets gebeurd, ik weet het zeker.'

'Kom, we lopen terug. Wij hebben ook vakantie, weet je nog? Eva redt zich echt wel,' zegt Liz kordaat.

23 juli, 9.40 uur

Honderden gedachten tolleren door haar hoofd. Haar ouders, vriendinnen, broer, de discotheek, Daniël, de man... Ze kan zich absoluut niet concentreren. Het knagende gevoel in haar maag wordt steeds erger. Met haar tong probeert ze haar lippen nat te maken. De binnenkant van haar mond is kurkdroog.

Als de indringende lucht van mijn eigen lijf komt, lig ik hier waarschijnlijk al uren, of misschien wel dagen. Waarom kan ik me niets herinneren? Heb ik een klap op mijn hoofd gekregen? Hebben ze me drugs gegeven? Maar dan zou Daniël me toch geholpen hebben? En Merel, Kathinka en Liz? Waarom hebben zij niets gedaan?

Vage beelden van die laatste avond in de disco dringen zich aan haar op.

Merel, Damir, Daniël.

Dan herinnert ze zich dat ze op het toilet zat. Ze was misselijk.

Ben ik daarna naar buiten gegaan? Daniël was er toch ook? Hij was toch lief voor me?

Voetstappen?

Ze houdt haar adem in en luistert.

Loopt er iemand de trap af?

Een deur wordt opengemaakt en het volgende moment kraakt de vloer.

De persoon komt dichterbij. Haar lichaam trilt. Ze hapt naar lucht.

Ze voelt dat de persoon nu naast haar staat en herkent de on-aangename geur.

Trillende, klamme handen maken de touwen om haar polsen los. Even later worden ook haar voeten losgemaakt.

Het zijn duidelijk mannenhanden.

Ze blijft roerloos liggen. Er gebeurt niets.

De vreemde handen duwen haar voeten van het bed af. Ze voelt de grond, maar durft niet te gaan staan. Heel even laat ze haar rechterhand over haar borst en benen glijden.

Zijn dit mijn eigen kleren? Ze voelen vochtig. Heb ik in mijn broek geplast? Waar zijn mijn schoenen?

Krachtige vingers in haar rug duwen haar overeind. Haar hoofd duizelt en haar benen maken schokkende bewegingen.

De stevige greep om haar bovenarmen zorgt ervoor dat ze niet voorover valt. Even later wordt ze aan een arm meegetrokken.

Ze zet onzeker haar ene voet voor de andere.

De persoon stopt met lopen en ze voelt dat hij bukt. Er wordt iets over de vloer geschoven.

Een emmer?

Ze wordt aan haar arm naar beneden getrokken. Haar hand raakt iets koude. Ze herkent nu inderdaad een zinken emmer.

Wat is er? Ik moet toch niet op deze emmer plassen?

Haar arm wordt losgelaten en ze hoort de persoon een paar stappen van haar vandaan lopen.

Nee, dit kan ik niet.

Ze houdt haar adem in.

De doek, ik moet de doek van mijn ogen trekken.

Snel brengt ze beide handen achter haar hoofd en voelt een aantal knopen.

Haar handen worden ruw vastgegrepen en naar beneden geduwd. Ze valt op haar knieën en huilt.

De krachtige armen trekken haar overeind en heel even voelt ze dat de hand over haar haren glijdt.

‘Hou op, laat me lo...’ Haar stem klinkt angstig. De hand die even later op haar mond wordt gedrukt, maakt haar duizelig.